

som Redaktioner, som nye Affattelser, og jeg har ikke noget imod disse Ændringsforslag at erindre. — Ændringsforslaget under Nr. 17 har jeg heller ikke noget at erindre imod. Saa kommer jeg til Ændringsforslaget under Nr. 19 til § 35; det er de Ændringsforslag, som handle om Eftergivelse af Fattighjælp. Eftergivelsen skal efter 5 Aar være tvungen, og Bemyndigelsen indskrænkes til 1 Aar, efter at Understøttelsen er meddelt. Ærede Medlemmer, som erindre mit Standpunkt i den Henseende, som jeg oftere har angivet her i Salen, vilde vide, at jeg ikke uden særlig Overvindelse kan gaa ind paa, hvad der her er foreslaaet; jeg er kun gaaet ind derpaa, fordi jeg efterhaanden er kommen til den Overbevisning, at det vil være nødvendigt at komme til Enighed om dette Punkt, hvis man overhovedet vil gennemføre en Fattiglov, og jeg har derfor, som jeg saa maa sige, fundet mig i det, som Flertallet her har foreslaaet, men man maa ikke vente, at jeg skulde stille mig venlig overfor og anbefale at gaa ned fra 5 til 2 Aar. Det kan man ikke vente, ligesaa lidt som man kunde vente, at jeg skulde støtte Ændringsforslaget under Nr. 21, som vil udslette enhver Bestemmelse om Eftergivelse af Fattighjælp eller rettere etablere den Regel, man nu i Praxis følger. Jeg synes ikke, det kan nægtes, at det maa være naturligt, at man, naar man i det hele vil ordne Forholdet, ordner det i begge Retninger, og naar man kommer til dette, er man virkelig kommen langt ned. — Til § 36 er der under Nr. 22 a stillet et Ændringsforslag af 2 af Udvalgets Medlemmer; jeg skulde næsten tro, at det var en Yrring, som jeg har benyttet ved 2den Behandling, som har foranlediget, at dette Forslag blev stillet. Jeg skal dog bemærke, at jeg ikke lægger særlig Vægt paa, om det bliver vedtaget eller ikke, og at det ikke behøver at vedtages. Dets Vedtagelse er kun motiveret ved den Bestemmelse, som er sat ind i § 44. Der blev gjort opmærksom derpaa forleden; men der vil alligevel være Tilfælde, hvor § 36 vil komme til fuld Anvendelse, idet den handler om afdøde trængende. Man behøver ikke at vedtage denne Ændring; thi § 36 er ikke nogen Konsekvens af § 44. Dog, det skal jeg henstille. Spørgsmaalet har ikke stor Betydning. — Ændringsforslagene under Nr. 22 b og 23 til § 40 behøver jeg ikke at udtale mig om. Saa kommer jeg til Ændringsforslaget under Nr. 27 til § 42, som er stillet af Flertallet, og som jeg selvfølgelig kan anbefale. (Udbrydelse af Henning Jensen). Ja, det er sandt, der er stillet af Mindretallet nogle

Ændringsforslag til § 41, og da jeg har taaget alting med, burde jeg have omtalt dem for Ændringsforslagene til § 42, men der kan jo hødes derpaa ved at omtale dem nu. Ændringsforslaget under Nr. 24 til § 41 gaar ud paa, kortelig sagt, at gøre Straffebestemmelserne lempeligere, særlig paa Tvangsarbejdsanstalter, og Mindretallets Ordfører forklarede udførlig, hvorfor han stillede det. Jeg skal gøre opmærksom paa, at ved 2den Behandling enedes man om en Affattelse, som var en ikke ringe Formildelse af, hvad der var foreslaaet i Regeringsforslaget, og jeg anbefaler derfor, at man forkaster dette Forslag samt Nr. 25 og 26 og bliver staaende derved. For øvrigt vil man vide, at det er en Bestemmelse, som ligger mig fiernere, idet Bedømmelsen af disse Forhold henhøre under en anden Minister, nemlig Justitsministeren.

Til § 44 er stillet meget væsentlige Ændringer; de gaa ikke blot ud paa Bestemmelser, som oprindelig findes i Lovforslaget, at de Udgifter ikke skulle refunderes, men gaa ud paa at bestemme, at de nævnte Understøttelser ikke skulle betragtes som Fattighjælp. Disse Forslag foreslaar det ærede Mindretal udstemte. Det kan for første Djekest synes behynderligt; men i og for sig er der god Mening deri, thi det ærede Mindretal vil have en ny § 71, som ellers foreslaas udstemt. Jeg kan udsætte at omtale dette Forhold, indtil jeg kommer dertil. Enhver maa erkende, at nu er § 44 overordentlig human; de omhandlede Udgifter bliver ikke refunderede, blive overhovedet ikke Fattighjælp; det forekommer mig ikke, at man kan kræve mere. Jeg kommer saa til Ændringsforslag under Nr. 30 til § 51, som angaar Hjemsendelsen. Der er Bestemmelsen, naar man ser det oprindelige Forhold i Regeringsforslaget, stærket lige overfor enlig stillede Personer, dog med Undtagelser, men de ere gjorte mildere overfor Familier. Det er i og for sig vistnok den Vej, man skal gaa; jeg synes ikke i alle Maader godt om selve Bestemmelsen; men jeg skal ikke modsætte mig den. Jeg maa give den ærede Ordfører for Mindretallet Ret i, at der er en lille Sætning i andet Stykke af Ændringsforslaget, som ikke kan siges at være særdeles vel formuleret; det er rigtig. Det kan dog ikke give Anledning til nogen virkelig Misforstaaelse; men i sproglig Henseende kunde det, der staar, sikkert være udtrykt lidt bedre. Det ærede Mindretal har ogsaa stillet en Ændring under Nr. 32 til § 51. Det ærede Mindretal vil hævde en vis Frist, inden hvilken vedkommende Person ikke maa hjemsendes, men Flertallet